

Partnergeweld wordt niet ernstig genomen

Geweld op vrouwen was gisteren het hoofdthema van de 31ste Vrouwendag in Leuven. Eén op de vijf vrouwen is het slachtoffer van fysiek of psychisch geweld door haar partner. Toch wordt partnergeweld niet serieus genomen, klaagt het Vrouwen Overleg Komitee aan. Vijf jaar na de wet op het partnergeweld worden nog altijd negen op de tien klachten vertikaal geklasseerd.

door Annemie EECKHOUT

Isabel (24) en haar kind werden twee jaar mishandeld

„Als hij kwaad is, wordt hij een beest”

„Eerst blijf je uit liefde, daarna enkel uit angst dat hij jou en je kind zal kapotmaken. Op den duur maak je toch die klik in je hoofd dat je moet weggaan.” Isabel (24) is met haar zontje van elf maanden haar vriend ontvlucht nadat hij haar twee jaar bont en blauw sloeg.

Isabel en haar zontje verblijven al twee maanden in het opvangcentrum De Oude Burelen in Maasmechelen. „Ik had er genoeg van voor het minste geslagen te worden”, zegt Isabel. „Toen mijn ex-vriend ons zontje probeerde te wurgen, vond ik eindelijk de moed om een klacht in te dienen bij de politie. Ik heb nog moeten aandringen dat ze een proces-verbaal opmaakten. Mijn ex-vriend loopt nog altijd vrij rond.”

Hoe is het zover kunnen komen?

„Ik ken mijn ex-vriend vijf jaar. Hij was mijn beste vriend en had vroeger nooit iets fout gedaan. Twee jaar geleden zijn we gaan samenwonen en twee maanden later begon hij mij te slaan. Onze eerste hevige ruzie ging over geld. Ik werkte, hij niet. Hij wou meer geld om met zijn vrienden op stap te gaan, maar dat wou ik hem niet geven. Toen is hij volledig doorgeslagen. Hij nam mij bij de keel, duwde mij tegen de kast, sloeg en stampte in mijn gezicht...”

„Sindsdien mishandelt hij mij om het geringste. Als hij kwaad is, wordt hij een beest. Hij is ook heel jaloers. Ik mag niet aandoen wat ik wil, mag niet alleen gaan winkelen. Hij controleert welke nummers in mijn gsm geprogrammeerd staan. Als ik niet stipt op tijd thuis kom van mijn werk

belt hij om te vragen waar ik blijf... Uiteindelijk heeft hij mij gedwongen mijn job op te geven. Hij is de baas in huis.”

Make-up over blauw oog

Wat maakt hem zo agressief?
„Hij zegt dat mij pijn doen de enige manier is om mij te doen luisteren. Ik liep dikwijls met een blauw oog rond, maar ik verstopte dat onder een laag make-up. Onlangs ontdekte ik dat hij verslaafd was aan drugs. Ik kwam thuis en de microgolfoven en de televisie waren weg. Hij begon mijn ringen te verkopen en verpatste zelfs het armbandje van de kleine om toch maar aan geld voor drugs te geraken...”

Je zocht geen hulp?

„Hulp zoeken is een grote stap. Je toont niet zomaar aan de buitenwereld dat je geslagen wordt.”

„Mijn schoonmoeder is de enige bij wie ik hulp zocht, maar zij kon niet veel doen. Haar man is al even agressief. Mijn ex-vriend heeft zijn moeder eens voor mijn ogen in elkaar geslagen.”

Hoe heb je het twee jaar volgehouden?

„Ik bleef hem kansen geven en ik geloofde hem keer op keer. *Ik zal het nooit meer doen. Ik hou van u.* Op den duur heb je geen gevoel van eigenwaarde meer. Je loopt constant op je tenen om toch maar niets fout te doen.”

Je hebt het over je ex-vriend.

„Het is voorgoed gedaan, ik ga niet meer terug. Sinds ik hem verlaten heb, is een enorme druk van mijn schouders gevallen. Ik heb een advocaat in de arm genomen om alimentatie te krijgen en zijn bezoekrecht aan ons kind tot een minimum te beperken, maar dat zal niet makkelijk zijn.”

Hulp zoeken is voor een mishandelde vrouw niet simpel. De schaamte is vaak groot.

Anita werd 32 jaar beschimpt en vernederd door haar man „Nooit kreeg ik een knuffel”

„Mama, ga weg van papa. Je kunt nog iets moois van je leven maken.” Na 32 jaar psychische mishandeling door haar man heeft Anita (55) de raad van haar kinderen eindelijk opgevolgd en hulp gezocht. Heel haar huwelijk werd dit lieve, tengere vrouwtje op gruwelijke wijze vernederd en beschimpt. Toch wil ze nog geen klacht indienen. „Ik wil er vanaf. Ik wil rust. Dat is het enige wat ik nog verlang”, zegt ze huilend.

„Bewijs maar eens dat je psychisch mishandeld wordt”, zegt Anita. „Wie geslagen wordt, kan blauwe plekken tonen. Mijn littekens zijn psychisch maar doen daarom niet minder pijn.”

Waaruit bestonden die vernederingen?

„Telkens hij gedronken had, maakte mijn man me voor hoer uit, een onmens, een slechte moeder die nog in de goot zou belanden of hij sprak weken of maanden niet tegen mij en de kinderen. Hij zorgde er wel altijd voor dat er geen getuigen waren. Hij sloot me in mijn kamer op, trok in bed de dekens van mij af of duwde de matras van onder mij uit omdat ik het toch niet waard was het warm of goed te hebben.”

„De jongste maanden begon hij mij ook fysiek te kwellen. Hij schopte mij op mijn achterste, zodat niemand de verwondingen zou zien. Het was verschrikkelijk... Heel mijn huwelijk heb ik mij een klein, bang meisje gevoeld. Als je zo lang vernederd

wordt, ga je op den duur geloven dat je niets waard bent.”

Waarom ben je zo lang bij je man gebleven?

„Ik werk maar halftijds en heb een hongerloontje. Daar kan ik geen gezin van onderhouden. Ik heb mij al die jaren recht gehouden met de gedachte dat ik de vernederingen van mijn man niet langer zou verdragen eens de kinderen groter waren. Mijn dochter van 27 is vorig jaar getrouwd, mijn zoon van 22 woont nog thuis. Zij, en een advocate, hebben mij aangemoedigd mijn man te verlaten en naar een opvangcentrum te gaan. Dat was een ontzettend moeilijke stap, maar nu voel ik mij bevrijd. Ik vind het alleen erg dat ik mijn zoon bij mijn man moest achterlaten. Mijn zoon is schizofreen en heeft nood aan stabiliteit. Als ik een flat gevonden heb, kan hij bij mij komen wonen.”

Hoe zie je je toekomst?

„Ik ben 55, heb heel mijn leven hard gewerkt en ik moet helemaal opnieuw beginnen. Je voelt je heel klein als je in zo'n opvangcentrum terecht komt, maar ik put veel kracht uit het feit dat ik mijn man heb durven te verlaten. Wanneer hij mij opbelt, zet ik mijn gsm af. Alleen al op dat knopje drukken is een hele overwinning.”

Houdt u nog van uw man?

(Fel) „Neen. 32 jaar huwelijk geef je niet zonder pijn op. Maar hoe kan ik nog houden van iemand van wie ik nooit een knuffel heb gehad of zelfs maar een schouderklopje.”

Vrouwen terug naar man omdat ze geen huis vinden

Een kwart van de vrouwen die in De Oude Burelen in Maasmechelen wordt opgevangen, gaat na enige tijd terug naar de partner. „De meesten willen wel op eigen benen staan”, zegt groepsbegeleidster Nathalie Vanmaele, „maar veel vrouwen keren terug omdat ze geen betaalbare woning vinden.” Slachtoffers van partnergeweld hebben vaak geen of een laag inkomen. „Zelfs als het OCMW de huurwaarborg wil betalen vinden ze meestal geen appartement”, zegt Vanmaele. „Huisbazen weigeren almaar meer OCMW-clënten.”

door Jim Davis

HAGAR DE VERSCHRIKKELIJKE

door Dik Browne

